

<CRÓNICAS MECAS> CONTOS PARA FACER MÁIS DOADOS OS CAMIÑOS XACOBEOUS

Por: José Taboada García

“A MALDADE”

Fai xa moitos anos, nun pobo vivía un matrimonio que se levaba moi ben. Andaban sempre xuntos, sempre boas caras entre eles, nunca berraban, sempre coma bos amigos,...

Nese pobo tamén vivía un home que era moi rico, pero tamén moi malo. Dicían que se lle sacaran a maldade, del non quedaba nada.

A súa teima era que esa parella se levase mal, pois fora pretendente desa muller e ela nunca lle fixera caso. Xa o intentara moitas veces, facéndolle falcatuadas, falando mal del e dela, contando cousas que non era certas...

Xa rendido, decidiu falar con Camila, a bruxa, muller mala, fea e con poderes para facer mal.

Un día paseando atopouse con ela que estaba á porta da casa mirando cara a unha finca.

- Bos días, Camila
- Bos días!
- Gústache esa finca e!
- Si, pero é túa!
- Pode ser túa se es capaz de facer o que che digo. Mira, só tes que facer que Pablo e María se leven mal.
- Eses ruliños! Ben.

O día de feira topouse cos dous.

- Viñestes á feira? – Díxolles Camila.
- Si, xa nos ves.

Mentres, ela miraba para o home de arriba a baixo, e eles, pois para ela. Nel viu que tiña dous pelos revirichados na parte baixa do pescozo, onde non chegaba o afeitado.

- Ben, ata logo, vou ver se compro un fouciño para cortar as silvas.
- De alí a uns días, atopouse con ela e díxolle:
- Vós sodes unha parella ben levada, dá gusto vervos así tan felices.
 - Cun home como o meu, que é un santo!
 - Si, pero mira, a el vaille dar o mal do faceto.
 - E iso, que é? – Dixo ela asustada.
 - É un mal que, a quen o ten, dálle por mallar a toda a familia, muller, fillos, netos,...
 - Non me digas iso! – Dixo ela aterrada.
 - Só ti podes esquivar que iso pase. Non ves que o teu home ten dous pelos no fondo do pescozo. Ti tes que cortarllos cunha navalla desas de barbeiro cando el estea durmindo, e así, non lle entra o mal.

Logo falou con el:

- Mira, a túa muller pensa que tes outra e vaiche a cortar o pescozo cunha navalla de afeitar cando estas durmindo.
- Disto, non contes nada. Faite un día o durmido e verás.

Esa mesma noite Pedro fíxose o cansado e díxolle á muller que tiña moito sono e foise para cama. Ela esperou como media hora e, ao velo durmindo, colleu a navalla e silandeiramente achegouse a el para cortarlle os pelos. Cando xa tiña a navalla preto do pescozo, ergueuse el, agarroulle o brazo, saltou da cama e sacoulle a navalla.

Rematou todo nunha liorta que, por máis que ela lle xurara e perxurara o que verdadeiramente ía a facer, el non entrou en razón. A partir dese día, ese matrimonio levouse mal.

COLABORA:

XUNTA DE GALICIA
CONSELLERÍA DE
CULTURA E TURISMO

“O DOENTE”

A Luís “o Lercho”, saíronlle uns vultos no pescozo e foi ao médico de cabeceira, que lle deu unhas pastillas. Ao cabo dun mes, volveu, pois aquilo seguía o mesmo. Doulle máis medicación e unha pomada, pero nada, aquilo non melloraba.

Despois de dous meses foi ao especialista, alí o observou, fíxolle análises de todo, deulle máis medicinas, pero non miraba melloría.

Xa canso falou cun curmán seu que é médico e contoulle o caso, preguntándolle tamén quen era o mellor para iso. Recomendoulle un de Madrid, aínda que era de pago.

Este novo médico, despois de consultalo, díxolle que era producido por un virus e deulle un xarope. Ao acabar o xarope, os vultos seguían no mesmo sitio.

Empezou a preocuparse aínda máis ao saber que, na Illa de Ons, íase facer unha película e el, que peliculeiro sempre foi, quería participar nela de figurante e tiña medo que o rexeitaran polos vultos.

Xa canso de tantos médicos, estaba disposto a ir a un curandeiro. Un día foi a Santiago e andando pola parte vella, fíxose nun cartel que puña: Doutor Folón, naturista, homeópata, acupuntura,...

Pensou, - vou probar aquí, e subiu. Despois dunha curta espera, atendeuno e contoulle o caso.

O primeiro que lle mirou foron os ollos, para sorpresa súa. El díxolle, que viña polos vultos, que ver vía ben. A resposta do doutor foi que, polo estado do iris se observan ben moitas enfermidades.

Ao acabar a consulta, díxolle que tiña unha disfagontía, ou iso foi o que el entendeu, porque a letra dos médicos e como lle chaman os males, só a entenden eles. Díxolle tamén que era malo de tratar.

Comentoulle, que tiña unha pomada nova que aínda non está nas farmacias, pero que no estranxeiro está funcionando moi ben.

Acabou comprando a pomada que, entre isto e a consulta, saíulle ben cara. Tamén lle dixo que volvera ao cabo de quince días, que non lle volvía a cobrar.

Ao cabo dese tempo, volveu á consulta, estaba curado. O doutor díxolle:

- Esa pomada fai case milagres!
- Máis eu tamén seguín moi ben as instrucións, e como puña: <mantéñase ben pechado>, eu non a abrí.
- Non sabía que vostede soubera chino.
- Eu non, pero o chino ao que lle aluguei o baixo para montar un bazar, si.

“COMADREO”

- Maruxa, xa facía tempo que non te vía. Pasouche algo? – Díxo Rosa.
- Non, é que a miña filla tivo un neno e fomos a vela o meu home e máis eu. E, de aquí a Madrid, entre ir e volver, máis uns días que botamos alí, o tempo pasa.
- Bueno, todo ben?
- Moi ben, durme, non chora,... E, por aquí, algún conto novo?
- Si, veu Carmela, a filla do Torto, pero ven dun presumido, que nin que fora a ser a raíña de Galiza. Como lle chames polo nome, Carmela, móntache unha das boas. Só entende por Car, debe ser por aforrar letras.

Eu non sei de que presume, pois todo o que trae é prestado, os pantalóns, eses vaqueiros que leva, di que son de Armani, que eu máis ben penso que son os que el tirou, pois ten buracos por todos os sitios, igual que se fixera o Camiño de Santiago arrastras.

E as botas que leva de Martens, coma as dos soldados, parece que quere ir á guerra de Siria. E o pelo, rapado media cabeza e a outra, grande e de dúas cores. As orellas cheas de pendentes, cinco ou seis en cada unha.

Un gancho no nariz, e por se fora pouco, outro na lingua. E o corpo, que se lle ve todo pintado, nin que se bañara en tinta!

E fuma uns cigarros que cheiran a herba que apestan. Esta xuventude de agora parece que quere presumir de poñerse fea.

- Serán as modas! – Díxo Rosa, que xa levaba tempo calada.
- Tamén son modas andar de prestado? – Respondeulle Maruxa.
- E logo, eses dentes tan bonitos que tes, son teus?
- Si, que os paguei! – Díxo Maruxa.

